

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Dalily Marečkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka, ve věci žalobkyně: **E. F. P.**, bytem x, zastoupené Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3 proti žalovanému: **Velitel Vojenského útvaru 2280 (Velitelství sil podpory a výcviku)**, se sídlem 250 01 Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2012, č. j. 656/2010 - 2280,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 15. 6. 2012 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a současně potvrzeno usnesení ředitele Vojenského zařízení 2130 Krajského vojenského velitelství hl. m. Prahy (dále jen „ředitel krajského vojenského velitelství“) ze dne 2. 1. 2012, č. j. 137/2011-2130, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o vydání „Potvrzení pro zabezpečení komplexní péče“

(dále jen „potvrzení komplexní péče“). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí navázal na právní názor rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2011, č. j. 44 A 52/2010 – 33, kterým byla prohlášena za nicotná rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2009, č. j. 656/2010-2280, a jemu předcházející rozhodnutí ředitele krajského vojenského velitelství ze dne 19. 1. 2010, č. j. 9145-1/65/2010/DP-2130, o zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání potvrzení komplexní péče, a to z důvodu, že žalovaný ani ředitel krajského vojenského velitelství nebyli po účinnosti normativního výnosu Ministerstva obrany č. 4/1997 ze dne 6. 3. 1997 oprávněni v dané věci vydávat rozhodnutí. S ohledem na názor vyslovený zrušujícím rozsudkem zdejšího soudu žalovaný potvrdil postup orgánu I. stupně, který vyhodnotil žádost žalobkyně o vydání potvrzení ke komplexní péči jako žádost zjevně nepřipustnou a řízení o této žádosti ve smyslu ustanovení § 45 odst. 3 a § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavil.

V žalobě proti shora specifikovanému rozhodnutí žalovaného žalobkyně namítala, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal s jejími odvolacími námitkami týkajícími se zejména úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům právního státu a ustanovením zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti a jejím zajišťování (branný zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „branný zákon“), čímž nedostál požadavku plynoucímu z § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně rovněž žalovanému vytýkala, že uvedl-li v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že se žalobkyně domáhá vydání potvrzení ke komplexní péči bez právního důvodu, jelikož nikdy neměla status vojenského důchodce, pak tím provádí hmotněprávní hodnocení, které nelze použít jako důvod pro potvrzení prvoinstančního usnesení o zastavení řízení o žádosti pro její zjevnou nepřipustnost. Žalobkyně proto vyhodnotila rozhodnutí žalovaného i ředitele krajského vojenského velitelství jako vnitřně rozporná, neboť jsou odůvodňována jako zamítnutí žádosti ve věci samé, ačkoliv jejich výsledkem je zastavení řízení.

Žalobkyně dále vyslovila názor, že na danou věc lze použít ustanovení § 151 a násl. správního řádu, přestože existence dokladu není stanovena zákonem. Dle žalobkyně má předmětné potvrzení ke komplexní péči povahu autoritativního správního aktu, což vyvozuje z materiálního pojetí pojmu správní rozhodnutí ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu. V návaznosti na to konstatovala, že oprávnění využívat k ubytování posádkové ubytovny bývalými vojáky z povolání poskytováno bylo a je, což plyne mj. z rozkazu ministra obrany č. 60/2010 ze dne 21. 6. 2010, z čehož je zřejmé, že potvrzení ke komplexní péči představovalo doklad, na jehož základě je ubytování umožněno, tj. je dáno i vymezení subjektivního práva. Rozhodnutí má tedy různou formu v závislosti na tom, zda je pozitivní či negativní, kdy v prvním případě má formu dokladu (kartičky se jménem), ve druhé podobu písemnosti na formátu A4. Ustanovení § 151 správního řádu zakládá fikci, že i v případě vydání dokladu existuje rozhodnutí, samotný doklad rozhodnutím není, kdežto v tomto případě představuje dle judikatury sám doklad rozhodnutí. Žádost žalobkyně ze dne 17. 10. 2006 nemůže být tedy zjevně právně nepřipustná, neboť požadavek na vydání potvrzení ke komplexní péči má oporu a lze se ho domáhat i postupem dle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ať bude závěr o použitelnosti § 151 a násl. správního řádu jakýkoliv, vydání potvrzení či písemné vyhotovení zamítavého rozhodnutí k žádosti o tento doklad představuje publikaci správního aktu přezkoumatelného dle § 65 s. ř. s.

Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla rozhodnutí žalovaného i usnesení ředitele krajského vojenského velitelství zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 12. 2012 nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení, zejména pak zmínil názor zdejšího soudu vyslovený ve věci sp. zn. 44 A 52/2010. V nyní projednávané věci pak nesouhlasil s argumentací žalobkyně, že se nevypořádal s námitkami v odvolání, a v souvislosti s tím opět odkázal na závazný právní názor obsažený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2011, č. j. 44 A 52/2010-33. Neztotožnil se ani s názorem žalobkyně, že by jakkoli hodnotil splnění podmínek pro vydání potvrzení ke komplexní péči, nýbrž pouze konstatoval, že žalobkyně nenaplnovala podmínky pro uznání oprávněnou osobou dle čl. 5 NV č. 51/1994 ani podmínky uvedené v čl. 1 NV č. 3/1997. Žalovaný rovněž nepřisvědčil závěrům žalobkyně o možné aplikaci § 151 správního řádu s tím, že v případě potvrzení ke komplexní péči nejde o zákonem stanovený doklad, jak předpokládá uvedené ustanovení. Jako lichou shledal žalobkyninu argumentaci judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť ta dopadá na individuální právní akty vydané orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení, tedy na základě uplatnění pravomoci správního orgánu v rozsahu mu svěřených zákonem nebo na základě zákona, což však není nyní projednávaný případ. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu zjistil Krajský soud v Praze následující relevantní skutečnosti:

Dne 15. 10. 2001 bylo žalobkyni vydáno Obvodní vojenskou správou Praha 6 potvrzení, že je oprávněnou osobou pro zabezpečení komplexní péče ve smyslu dílu A odst. 1 a dílu B odst. 5 normativního výnosu Ministerstva obrany č. 51/1994, ze dne 19. 8. 1994, zveřejněného v částce 19/1994 Věstníku ministerstva obrany.

Dne 14. 4. 2006 bylo žalobkyni odebráno při pokusu o využití ubytovacích služeb vojenským policistou shora uvedené potvrzení s tím, že neodpovídá vzoru Průkazu vojenského důchodce.

Dne 17. 10. 2006 se žalobkyně obrátila na krajské vojenské velitelství se žádostí o vydání nového potvrzení ke komplexní péči jako náhrady za potvrzení z 15. 10. 2001, na které krajské vojenské velitelství reagovalo dne 24. 10. 2006 sdělením č. j. 169-16/2006-2130 s tím, že potvrzení není rozhodnutím, které by se vydávalo podle § 156 zákona o vojácích z povolání, a že takové potvrzení žalobkyni vydat nelze, neboť, jak jí bylo sděleno již dopisem ze dne 25. 4. 2006, nespadá mezi žádnou z kategorií oprávněných osob.

Žalobkyně se neúspěšně stížnostmi domáhala vydání rozhodnutí o své žádosti a posléze dne 7. 3. 2007 podala k Městskému soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti, na základě které dosáhla vydání rozsudku ze dne 6. 8. 2008, č. j. 10 Ca 315/2007 – 21, kterým bylo krajskému vojenskému velitelství uloženo vydat ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobkyně o vydání potvrzení o oprávnění ke komplexní péči. Městský soud v Praze zaujal právní názor, že na věc dopadá ustanovení § 151 správního řádu, tj. že potvrzení ke komplexní péči je dokladem, který se vydává namísto pozitivního rozhodnutí ve správním řízení. Proto má krajské vojenské velitelství povinnost na základě žádosti žalobkyně buď vydat potvrzení, nebo vydat zamítavé rozhodnutí. Proti rozsudku (dle zástupce žalovaného nedopatřením) nebyla podána kasační stížnost.

Následně dne 31. 10. 2008 ředitel krajského vojenského velitelství rozhodl pod č. j. 262/2008-2130 tak, že žalobkyni v souladu s normativním výnosem Ministerstva obrany č. 51/1994 nelze vydat potvrzení pro zabezpečení komplexní péče. K odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 2. 2009, č. j. 2854/2008-2565, pro procesní vady spočívající v tom, že žalobkyni nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Z podkladů pro vydání správního rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně vykonávala vojenskou službu od července 1952 do července 1954, přičemž v prvním roce působila jako styčný důstojník oblastní letové kontroly a v druhém roce služby jako pomocník dispečera pro plánování. Vojenské službě předcházelo studium poddůstojnické vojenské školy zabezpečovací služby letectva od února do července 1952. Vojenská služba byla ukončena propuštěním žalobkyně do zálohy po ukončení reversálního závazku (tj. po uplynutí dvouleté vojenské služby, k níž se žalobkyně musela zavázat, oproti tomu, že jí bylo umožněno studium na vojenské škole). Poté žalobkyně působila až do roku 1959 v civilním sektoru jako letová dispečerka. Po roce 1954 již vojenskou službu nevykonávala a v současnosti je žalobkyni důchod vyplácen Českou správou sociálního zabezpečení. Jako civilní zaměstnanec působila žalobkyně v resortu Ministerstva obrany řádově pouze několik měsíců v 80. letech.

Žalobkyně se s podklady rozhodnutí mohla seznámit na ústním jednání dne 8. 6. 2009, které bylo odročeno [*pozn. soudu: podle zápisu „přerušeno“ – jde však o nesprávnou formulaci, nikoliv o rozhodnutí o přerušení řízení dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, jak namítá žalobkyně*] za účelem předložení dokladů Ministerstva obrany o rehabilitaci žalobkyně. Tyto doklady však předloženy nebyly.

Dne 8. 7. 2009 žalobkyni krajské vojenské velitelství oznámilo, že ve věci její žádosti zahajuje správní řízení, a to vzhledem k tomu, že ve správním spise se nepodařilo dohledat žádný záznam o dřívějším zahájení správního řízení.

Dne 6. 8. 2009 rozhodl ředitel krajského vojenského velitelství pod č. j. 9145-1/53/2009/DP-2130, že řízení ve věci vydání potvrzení ke komplexní péči se zastavuje, neboť jde o žádost zjevně právně nepřipustnou. K odvolání žalobkyně žalovaný i toto rozhodnutí dne 13. 11. 2009 pod č. j. 256-13/2008/DP-2280 zrušil, a to s tím, že krajské vojenské velitelství se věcí zabývalo meritorně, provádělo ve věci dokazování a že tedy žádost nepovažovalo již od prvopočátku za zjevně nepřipustnou. Za těchto okolností bylo jeho povinností (i s ohledem na předchozí zrušovací rozhodnutí žalovaného) ve věci rozhodnout meritorně. Poté již bylo dne 19. 1. 2010 ředitelem krajského vojenského velitelství vydáno rozhodnutí, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 16. 4. 2010 potvrdil.

Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2010 podala žalobkyně správní žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který danou věc projednával pod sp. zn. 44 A 52/2010. Zdejší soud svým rozsudkem ze dne 16. 9. 2011, č. j. 44 A 52/2010 – 3 prohlásil napadená rozhodnutí žalovaného i předcházející rozhodnutí ředitele krajského vojenského velitelství ze dne 19. 1. 2010 za nicotná. Jak uvedl v odůvodnění shora zmiňovaného rozsudku, na danou věc dopadá normativní výnos Ministerstva obrany č. 51/1994 upravující na základě zmocnění obsaženého v ustanovení § 142 odst. 7 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 2006, poskytování služeb a dávek sociální péče skupině tzv. „oprávněných osob“, za které považoval nejen poživatelé důchodů vyplácených Vojenským úřadem sociálního zabezpečení (tzv. „vojenští důchodci“) a účastníky odboje („vojenští

veteráni“) včetně jejich rodinných příslušníků, ale též bývalé občanské zaměstnance a rovněž poživatele důchodů vyplácených Českou správou sociálního zabezpečení, kteří jsou bývalými vojáky z povolání (tzv. „důchodci“). Nicméně s účinností od 24. 3. 1997 byla část výše zmiňovaného výnosu Ministerstva obrany č. 51/1994 zrušena normativním výnosem Ministerstva obrany č. 4/1997 ze dne 6. 3. 1997, který upravoval možnost poskytování příspěvků pouze tzv. „vojenským důchodcům“ a „vojenským veteránům“, nikoliv však už ostatním „důchodcům“, mezi které patřila i žalobkyně, o jejíž žádosti podané v roce 2006 proto nebylo na místě vést správní řízení a vydat správní rozhodnutí. Zdejší soud proto uzavřel, že pokud již došlo k zahájení řízení o žádosti, k jejímuž vyřízení nebyl žádný orgán příslušný, bylo nezbytné též toto řízení ukončit, přičemž správní orgán měl v podstatě pouze jedinou možnost, a to zastavit řízení dle ustanovení § 45 odst. 3 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu (tedy přesně jak to učinil ředitel krajského vojenského velitelství ve svém původním usnesení ze dne 6. 8. 2009).

V návaznosti na závěry výše specifikovaného rozsudku vydal ředitel krajského vojenského velitelství dne 2. 1. 2012 usnesení č. j. 137/2011-2130, jímž řízení o žádosti žalobkyně zastavil. Toto usnesení napadla žalobkyně odvoláním, založeném především na úvaze, že existovalo-li pro určité osoby na základě normativních výnosů oprávnění ke komplexní péči, tak s ohledem na ústavní principy a požadavek právního státu musí existovat orgán, který je povinen vdané otázce rozhodnout, přičemž z dikce § 9 odst. 1 branného zákona dle žalobkyně jasně plynula příslušnost krajského vojenského velitelství. Byť dané normativní výnosy neupravovaly vystavování potvrzení ke komplexní péči, tak tato potvrzení fakticky vystavována byla jiným osobám, z čehož žalobkyně usuzovala, že i jí vzniká nárok na vystavení onoho dokladu v případě splnění podmínek daných normativními výnosy. Toto odvolání však žalovaný zamítl vydáním žalobou napadeného rozhodnutí.

Součástí spisu jsou rovněž i normativní výnos Ministerstva obrany č. 51/1997 Věstníku, kterým se stanovují zásady pro zabezpečení komplexní péče o vojenské veterány – účastníky prvního a druhého odboje, o vojenské důchodce a důchodce – bývalé občanské zaměstnance vojenské zprávy (dále jen „výnos č. 51/1994“) a výnos č. 4/1997, kterým se mění NVMO č. 51/1994 Věstníku (dále jen „výnos č. 4/1997“).

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 11. 2014, čj. 45 A 35/2012 – 48, žalobu zamítl jako nedůvodnou a rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá nárok na náhradu nákladů.

Na podkladě kasační stížnosti žalobkyně byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2015, čj. 2 As 35/2015 – 68 (dále jen „rozsudek o kasační stížnosti“), neboť tento shledal, že krajský soud procesně pochybil, protože žalobkyni nedoručoval v souladu se zákonnými ustanoveními a tím porušil její právo na spravedlivý proces. Žalobkyni byla nesprávným doručováním upřena možnost seznámit se s vyjádřením žalovaného, podat repliku, jednat před soudem, seznámit se s obsazením soudu a tedy i možnost podat námitku podjatosti. Přestože se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry krajského soudu, co se týče samotného právního posouzení žaloby, rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení, neboť došlo k vadě řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobkyně zdůraznil, že potvrzení o komplexní péči bylo žalobkyni vydáno v souladu s právním řádem a

bylo následně nezákonně odebráno. Neexistuje přitom žádné rozhodnutí, které by se k tomuto odebrání vztahovalo a které by vysvětlilo, na základě jakých právních předpisů k odebrání došlo a z jakých důvodů. Vyjádřil nesouhlas s argumentací žalovaného o neexistenci jeho kompetence k vydání průkazky o komplexní péči, nebo k jejímu vrácení. Poukázal také na oprávněné přesvědčení žalobkyně a její dobrou víru o tom, že toto oprávnění po celou dobu až do jeho odebrání používala řádně a v souladu s právními předpisy. Odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 105/2011 - 124, a nálezy Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 3244/2009. Žalovaný naopak trval na tom, že interní normativní akty Ministerstva obrany neposkytovaly podklady pro vydání předmětného průkazu, neboť příslušné díly výnosu č. 51/1994 byly s účinností od března 1997 výnosem č. 4/1997 zrušeny.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud potvrdil správnost právního hodnocení žalobních bodů (viz díl III. 1. a III. 3. rozsudku o kasační stížnosti), soud setrval na právním názoru již vyjádřeném v rozsudku ze dne 6. 11. 2015, č. j. 45 A 35/2012 – 48, a dospěl tudíž k závěru, že žaloba není důvodná.

Jak potvrdil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí o kasační stížnosti, žalovaný i ředitel krajského vojenského velitelství byli v projednávané věci vázáni právním názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2011, č. j. 44 A 52/2010 – 33. S ohledem na tuto skutečnost správní orgány nemohly dostát povinnosti vyplývající z ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. jinak, než že rozhodly o zastavení řízení z důvodu podání zjevně právně nepřipustné žádosti ve smyslu § 45 odst. 3 ve vztahu k § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť přesně k tomuto postupu byly ve shora zmiňovaném rozsudku zdejšího soudu přímo vyzývány. V souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve výše zmíněném rozsudku o kasační stížnosti Krajský soud v Praze trvá na právním názoru zaujatému k předmětné otázce v rámci řízení sp. zn. 44 A 52/2010 – tj. že v případě žalobkyně nemají správní orgány pravomoc rozhodnout o její žádosti o vydání potvrzení komplexní péče, a proto již zahájené řízení nemohou ukončit jinak než jeho zastavením. Z tohoto důvodu je v podstatě vyloučeno, aby soud v nyní projednávané věci zrušil napadené rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Jediný důvod, pro který by bylo možno napadené rozhodnutí nyní zrušit, by bylo zjištění pouze takové vady, která by činila rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, ať už pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Takové vady však soud u žalobou napadeného rozhodnutí ani u předcházejícího prvoinstančního usnesení nezjistil.

Namítá-li žalobkyně, že žalovaný nedostal požadavku vyplývajícím z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nedostatečně vypořádal její odvolací námitku ohledně úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu ustanovení § 9 odst. 1 branného zákona, z nichž dle názoru žalobkyně plyne, že zde musí být nějaký orgán, který by o nároku žalobkyně rozhodl, pak soud sice připouští, že žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí k této námitce explicitně nevyjádřil, nicméně v tomto konkrétním případě nemohl mít tento nedostatek žádný vliv na věcnou stránku konečného rozhodnutí. Žalovaný totiž nemohl sobě ani orgánu prvního stupně založit pravomoc vydat žalobkyni potvrzení komplexní péče. Proto i kdyby žalovaný zmiňovanou odvolací námitku byl býval vypořádal, tak by nemohl dojít k jinému závěru nežli k tomu, že on sám ani ředitel krajského vojenského velitelství nejsou těmi orgány, kterým přísluší žalobkynin nárok

projednat. Čili ani po vypořádání této opomenuté námitky by žalovaný nemohl dospět k jinému výsledku, než že usnesení krajského vojenského velitelství o zastavení řízení z důvodu podání žádosti zjevně neoprávněnou osobou je třeba potvrdit. Pokud by soud zrušil rozhodnutí žalovaného jen z důvodu neúplného nevypořádání shora specifikované žalobkyniny odvolací námitky, pak žalovaný v novém řízení musel vydat rozhodnutí se zcela totožným výrokem jako předtím, pouze odůvodnění tohoto rozhodnutí by bylo rozšířeno o další bod. Žalobkyní namítané nevypořádání její odvolací námitky tudíž nepředstavuje vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť s ohledem na nedostatek pravomoci správních orgánů věc projednat lze dovodit, že výrok rozhodnutí žalovaného by byl stejný i za situace, kdyby k uvedené vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004-59, dostupný na www.nssoud.cz). Námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů tedy není důvodná.

Zjevně nedůvodná je rovněž žalobní argumentace, že žalovaný navzdory nedostatku pravomoci provádí hodnocení hmotněprávních podmínek pro vydání rozhodnutí, když v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se žalobkyně domáhá vydání potvrzení ke komplexní péči bez právního důvodu, jelikož nikdy neměla status vojenského důchodce. Dle názoru soudu z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (*konkrétně z části na rozmezí stran 1-2 z předposledního odstavce na straně 3, kde se žalovaný k této otázce vyjadřuje*) rozhodně nevyplývá, že by žalovaný prováděl úvahu, zda má či nemá přistoupit k vydání potvrzení ke komplexní péči (*což by bylo žalobkyní namítané meritorní projednávání žádosti*), ale toliko vysvětluje, proč o žádosti žalobkyně o vydání potvrzení ke komplexní péči nemůže rozhodnout. Zdůvodnění, žalobkyně nepatří do okruhu osob způsobilých podat tento typ žádosti, neboť není „vojenským důchodcem“ (důchod vyplácen prostřednictvím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení) ani „vojenským veteránem“ (účastník odboje), nýbrž „důchodcem“ (důchod vyplácen prostřednictvím České správy sociálního zabezpečení), ostatně přímo vychází z názoru zaujatého zdejším soudem ve věci sp. zn. 44 A 52/2010. Soud sice připouští, že zdůvodnění této otázky mohl žalovaný formulovat lépe, nicméně z hlediska obsahu musí s předmětným odůvodněním souhlasit. Úvaha žalobkyně, že zastavení řízení je odůvodňováno jako rozhodnutí o zamítnutí žádosti, čímž dochází k vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího usnesení, je proto zcela lichá.

Co se týče argumentace žalobkyně o tom, zda potvrzení ke komplexní péči má povahu dokladu ve smyslu § 151 správního řádu, zastává zdejší soud i nadále názor uvedený v odůvodnění na str. 4-5 svého rozsudku ze dne 16. 9. 2011, č. j. 44 A 52/2010 – 33. Ve zmiňovaném rozsudku vyšel soud z úvahy, že ustanovení § 151 správního řádu lze uplatnit pouze ve vztahu ke konstitutivním rozhodnutím správního orgánu a navíc jen tehdy, jestliže právní předpis výslovně zakotvuje vydání dokladu v případě úspěchu žádosti. V daném případě však bylo potvrzení ke komplexní péči vydáváno na základě normativních výnosů Ministerstva obrany, což jsou akty interního charakteru závazné toliko pro osoby působící v resortu tohoto ministerstva, nikoliv akty všeobecně závazné. O doklad ve smyslu § 151 správního řádu se tedy nejedná. Tím samozřejmě není vyloučeno, že potvrzení komplexní péče nevykazuje materiální znaky správního rozhodnutí. Jeho účinky se však projevují pouze ve sféře speciálních subjektů – tzv. „vojenských důchodců“ (tj. poživatelů důchodu vypláceného Vojenským úřadem sociálního zabezpečení) či „vojenských veteránů“ (účastníci odboje). Žalobkyně však takovým subjektem není (je poživatelem důchodu vypláceného

Českou správou sociálního zabezpečení a není účastnicí odboje), proto jí takové rozhodnutí od počátku nebylo možno vydat a na její žádost ze dne 17. 10. 2006 požadující vydání potvrzení ke komplexní péči je tudíž třeba nahlížet jako na žádost zjevně právně nepřípustnou.

Na shora uvedených závěrech nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobkyni bylo v roce 2001 potvrzení ke komplexní péči vydáno, což potvrzuje jak obsah správního spisu, tak k důkazu provedený přípis Územní vojenské správy Prahy 6 ze dne 15. 10. 2001, společně se kterým bylo žalobkyni zmíněné potvrzení zasláno. Toto potvrzení totiž bylo vydáno zjevně v rozporu s interními normativními akty Ministerstva obrany, což je zřejmé již jen z toho, že výnosem č. 4/1997 došlo ke dni 24. 3. 1997 ke zrušení celé části B vymezující okruh oprávněných osob, mezi nimiž původně byla i kategorie důchodci – bývalí občanští zaměstnanci vojenské správy. Skutečnost, že žalobkyně po určitou dobu zmíněným potvrzením disponovala a v důsledku toho určitých benefitů využívala, proto nemohla žalobkyni založit žádnou dobrou víru a žádné relevantní oprávněné očekávání, kterých se dovolává. Akt odebrání potvrzení ke komplexní péči v roce 2001, k němuž došlo v roce 2006, pak soud v daném řízení nemůže přezkoumávat, neboť předmětem přezkumu je řízení o žádosti žalobkyně ze dne 17. 10. 2006. Pro nadbytečnost pak soud neprováděl důkaz předloženými sděleními o nedostatečné kapacitě vojenských posádkových ubytoven, neboť tyto skutečnosti by pro pousouzení dané věci neměly většího významu. Jako irelevantní pro věc soud posoudil též odkazy na judikaturu specifikovanou při jednání.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že námitky žalobkyně nejsou důvodné, a proto její žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovaný náhradu účelně vynaložených nákladů neuplatnil. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. ledna 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková